

# KÖSZÖNTŐ

Gondoskodás. A gondoskodás ott kezdődik, ahol az ember a saját világából képes kilépni és ráébred: a közösség, amelyben ő él, nem létezhet tőle függetlenül. A szociális gondoskodás megvalósításához minden kétséget kizáróan legalább két dologra szükség van: bátorságra és nagylelkűségre. Mert gyáva, hezitáló és szűkkeblű világlátás soha nem képes közösségben gondolkodni.

Egy polgári kormányzat közpolitikájának mindig is egy feladata van: az egyének, a polgárok részére azt a lehetőséget megadni, amiben ő maga tud magáról gondoskodni, ő maga tud saját erejéből talpra állni.

Amikor arról beszélünk, hogy mi alapján szervezi meg egy állam a szociálpolitikáját, fontos elhatározást kell tenni, hogy valójában amikor az ember arról gondolkodik, hogy segílyt oszt vagy támogatást ad, vagy egy intézményes ellátást megszervez, akkor mi az alapvető elrendezési célja. Itt vetődik fel a gondoskodáspolitikai vs. szociálpolitikai kérdése.

Mi, a kormányzat részéről abban a gondoskodáspolitikában hittünk az elmúlt években és hiszünk jelenleg is, amelyik az önellátásra, a saját képességek fejlesztésére teszi a hangsúlyt.

A szolidaritás mindannyiunk ügye, a helyi közösségké, az önkormányzatoké, a helyben élő embereké, az egyházé, és a kormányé is. Közösségi kötődések nélkül ugyanis elképzelhetetlen szociális biztonság.

A fedél nélkül élő honfitársainknak hiába adnánk pénzt, a közösség megtartó ereje nélkül tartósan nem oldanánk meg az élethelyzetüket. A családjától elszakított, gyermekvédelmi gondoskodásban élő gyermekeknek nem pénzre, hanem a másban való bizalomra, a „látom, hogy valaki hisz bennem”

életérzés megtapasztalására van szükségük. Akinek megváltozott a munkaképessége, az a szándéka nem változott meg, hogy dolgozzon, munkával tartsa el a családját, és a társadalom értékteremtő tagja legyen. Sajnálattal helyett az egyenlő esélyekre építünk, ezért abban hiszünk, hogy esélyt kell teremteni, munkalehetőségeket kell adni és nem segílyt. Szeretnénk elérni, hogy a társadalom minél természetesebben kezelje a fogyatékosokat, és minden városban, közösségben fogadják el őket, hiszen ez az egész társadalmat érintő ügy. Attól, hogy valaki fogyatékosan él, és segílytségre szorul, értékteremtő dolgokra lehet képes, ezért a fogyatékos emberekben a lehetőséget kell látni és nem a hiányt.

A kormány célja, hogy erősítse a társadalom befogadó-képességét, a korábbi nézetekkel ellentétben az érintetteknek nem a társadalomtól fizikailag is távol álló, falakkal elzárt intézetekben kellene élniük, hanem a közösségben.

A helyesen értelmezett gondoskodáspolitikai segít, de nem rombolja az önellátásra törekvést. Kiegészít, de nem helyettesít. Erényeket fejleszt, képessé tesz, de nem vár lehetetlent. Hálót akar adni, és nem halért sorban álló, kiszolgáltatott tömegeket akar kreálni.

Ez kétségkívül nehezebb és sokkal több erőfeszítést kívánó munka a pusztán pénzszózatnál. Mert közösséget építeni az egyik legnehezebb kihívás – és ezért az egyik legszebb feladat.

Ebben a közös munkában számítok a Gondoskodás folyóirat inspiratív munkájára is.

Fülöp Attila  
az EMMI szociális ügyekért felelős államtitkára